

De Lord, de Bewaker en de rijke Erfgename

DOOR J. S. FLETCHER

Dear Gabble,
Vanavond vertrek ik uit Londen en over een maand kom ik terug. Of juister gezegd: ik verdwijn voor een maand uit ons wereldje. Ik veronderstel dat 't eenige sensatie zal geven en dat je weer iets te babbelen zult hebben. Je kunt ervan denken, wat je wilt, dat ik genoeg heb van het society-leven, dat ik 'n landhuisje gehuurd heb, waar ik rustig een studie over Willem den Veroveraar kan schrijven, of weet ik wat. Je hoeft niet ongerust te zijn; ik zal me heel goed amuseeren, en na een maand zul je me gelukkig en gezond terugzien. Daag!

Hugh.

De oudste zuster van Lord Normanstowe was niet zeer verbaasd over dit briefje. Het was niet de eerste excentrieke inval van haar broer, die in dit opzicht een zeer bijzondere reputatie had. Zij was alleen razend nieuwsgierig en nijdig, omdat hij haar niet geschreven had waarheen hij ging en wat hij van plan was.

Lord Normanstowe had het epistel den vorigen avond in zijn club geschreven, nadat hij een minuut te voren 'n stuk had geteekend, waarin hij verklaarde voor een maand uit Londen te verdwijnen, spoorloos te verdwijnen; mocht hij tusschentijds ontdekt worden, dan zou hij aan Sir Charles Wrigge tienduizend pond betalen. Dezelfde som zou hij echter ontvangen, indien het hem gelukte een maand lang uit Londen te verdwijnen, d.w.z. in Londen te blijven, zonder dat iemand hem zou opsporen.

„Je mag heel Scotland Yard mobiliseeren, advertenties plaatsen, particuliere detectives laten speuren, belooningen uitloven, je mag alles doen — en ik wed dat ik desondanks onvindbaar zal zijn. Ik vertrek vanavond, en vanaf morgen 12 uur mogen de nasporingen beginnen.”

De weddenschap was aangenomen en Lord Normanstowe begon enkele uren later aan de uitwerking van zijn plan. Hij liet een taxi roepen en reed naar huis. Daar kleedde hij zich in een oud tweed pak van 'n onbestemde kleur; hoed, das en schoenen waren van een even vage kwaliteit. Hij stak eenig kopersgeld in zijn vestzak, scheerde zijn snor af en verliet zijn huis door de deur van de dienstboden en de leveranciers.

Op straat ontmoette hij verschillende vrienden, maar niemand herkende hem. Bij een kapperswinkel bekeek hij zichzelf in een spiegel van de etalage en knikte vergenoegd tegen zijn eigen beeld. Het was geen wonder, dat hij niet herkend was. Hij zag eruit als een bediende van een kruidenier, of man, die de gasmeters komt controleeren, of een huisknecht, die naar de bioscoop gaat — iemand, die waarschijnlijk Smith of Robinson heette.

Tevreden en welgemoed reed hij in een autobus naar een stille arbeiderswijk. Uit een plantsoentje nam hij enkele flinke keisteenen; slenterend liep hij door de straten, tot hij een politiebureau ontdekte. Voor het raam van de wachtkamer zag hij een agent zitten; de deur was open, en in de gang stond een brigadier.

Lord Normanstowe nam een steen, mikte lang en slingerde den steen door het venster van de wachtkamer. Onmiddellijk schoot de

brigadier naar buiten, maar de dader had zich reeds lang verborgen in een portiek. Een minuut later kletterde de tweede steen door een ruit, en de derde volgde spoedig; maar nu had de brigadier den schuldige ontdekt. Lord Normanstowe — het was nu John Smith — vluchtte, maar juist in de armen van een agent, die uit de andere richting naderde. Smith had hem wel gezien en kon, als het moest, gemakkelijk ontkomen; dat strookte echter niet met zijn plannen.

Zoo maakte Smith voor het eerst in zijn leven kennis met de handen van politie-agenten en de wachtkamer van een politiebureau. Hij vond dat de handen niet overmatig zachtzinnig te werk gingen, en de kamer ietwat gezelliger gemeubeld kon zijn. Ook moest hij zichzelf eraan herinneren dat hij John Smith was en niet Lord Normanstowe, toen een inspecteur hem op een eenigszins andere manier aansprak dan de kellner in Normanstowe's club.

„Waarom heb je drie ruiten van het bureau vernield?” vroeg de inspecteur.

„Och, zoo maar.” zei de arrestant.

„Zoo maar? Wat zoo maar?”

„Ja, zoo maar.”

„Naam en adres?”

„Ik laat het aan u over om dat uit te vinden. Ik spreek uit principe zoo weinig mogelijk met de politie.”

De inspecteur keek hem aan, haalde zijn schouders op en beval den brigadier, met 'n gezicht van „Hij zal wel spraakzamer worden,” den arrestant naar cel 4 te brengen. De brigadier voerde het bevel terstond uit en weldra werd de deur van cel 4 gesloten achter Lord Normanstowe, eigenaar van een der weelderigste buitenplaatsen in En-

geland, een groot huis in de city, uitgestrekte jachtvelden in de Hooglanden en een stal met renpaarden, die velen hem benijdden.

Toen hij voor den politierechter verscheen, wilde hij evenmin zijn naam en adres opgeven, en hij bekende gulhartig dat hij de ruiten had vernield, en op de vraag waarom hij het had gedaan, antwoordde hij weer: „Och, zoo maar.”

„Wat is dat zoo maar?” vroeg de politierechter.

„Wat dat is?” De beklaagde keek den magistraat trouwhartig en peinzend aan. „Wat dat is? Ik denk dat ik het grappig vond om ruiten te hooren rinkelen. En ik deed het ook om te protesteeren.”

„Protest? Waartegen?”

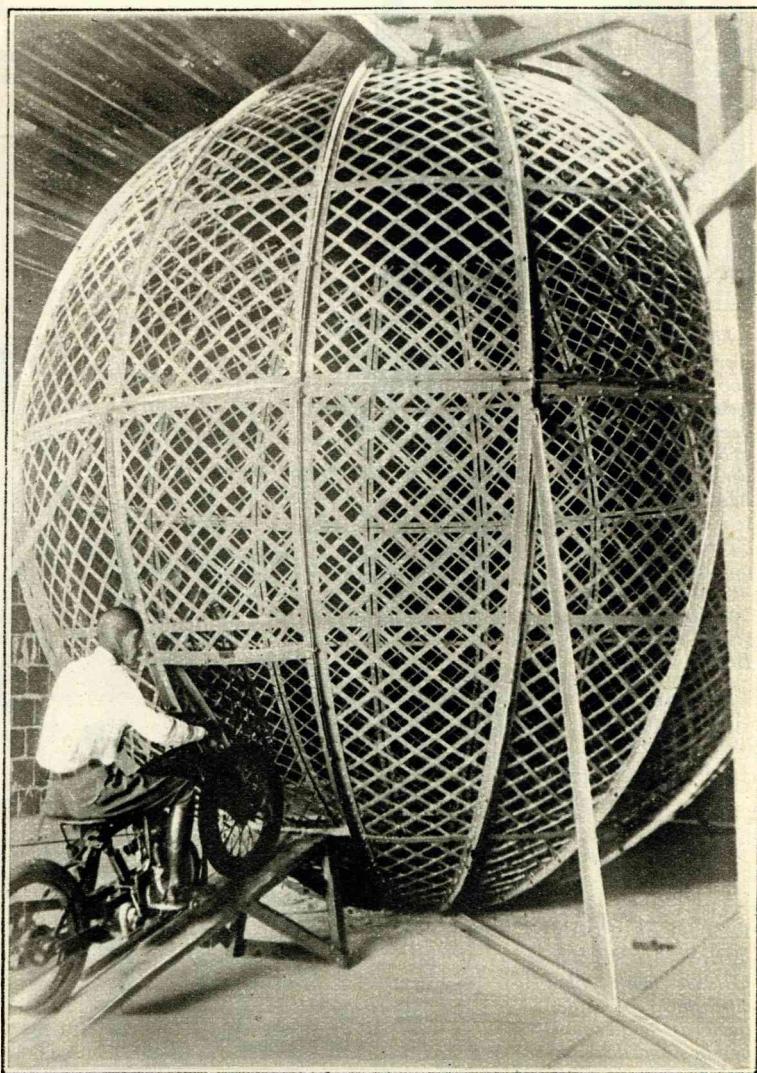
„Tegen de regeering en zoo,” begon Smith. „Ziet u, ik ben van meening...”

De politierechter voorkwam een debat en gaf het woord aan den officier. Smith moest een flinke boete betalen en de schade van de gebroken ruiten.

„Of vier weken gevangenisstraf,” zei de rechter.

„Zeer verplicht,” antwoordde de beklaagde. „Ik bezit niet meer dan twee shilling. Kan ik misschien onbepaald credit krijgen?”

De politierechter schreef iets op een gewichtig uitzienend folio-papier en Smith werd naar den gevangenisauto gebracht. Een half uur later zat hij in zijn cel; hij installeerde zich zoo behaaglijk mogelijk op de houten bank en begon in het beste humeur wat

MODERNE NONSENS.
Een Amerikaan, die waarschijnlijk geen kans ziet op een andere manier bekend te worden, heeft zich een „bol des doods” laten maken, waarin hij op zijn motor rondtoert met een snelheid van 45 mijl per uur.